

örömHÍRlap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Meg kell róla bizonyosodnom!

TARTALOMJEGYZÉK:

Jézusig elmenni...	1-2
Gyülekezeti hét	3-4
Presbiteri nap	5
Bizonyágtétel	6-7
Anyakönyvi hírek	8-9
Szindarab	10-13
Misszió	13
Gondolatok	14
Imatémák	15
Hirdetések	16

A „Csendes, szentséges éj” ott, Betlehemben akkor, az első bizonyos karácsonykor korántsem volt olyan csendes, meghitt, mint ahogy a sokunk számára oly nagyon kedves ének írója arról később beszámol.

Ellenkezőleg, nagyon is nyüzsgő, zajos, zavaros és félelmekkel teli volt. A császári rendeletnek engedelmessé, mindenki a családja származási helyére volt köteles utazni és ott magát az áttekinthetőbb és alaposabb megadózthatóság miatt – ma így mondanánk – regisztráltatni. Ebben az összevisszaságban mindenki magával volt elfoglalva.

Csak Mária és József szívét töltötte be teljesen a születendő gyermek. Csak ők tudták, hogy kicsoda. Nekik az angyal előre megmondta, hogy Isten Fia az, akit most várnak. Mégsem volt senki, aki befogadta volna őket.

Nem sokan tudtak Róla a Földön, de a mennyben nagyon számon tartották. Mihelyst megszületik, azonnal megjelenik az angyal, a mennyei kül-

dött, aki a pásztorokat erről értesíti. Bár örömhírt hoz, a pásztorok rettenetesen megijednek. Alig tudnak magukhoz térni a meglepetésből, máris egy sereg angyal veszi körül őket, és felhangzik az az ének, amelynél szebb még nem zengett a föld színén:

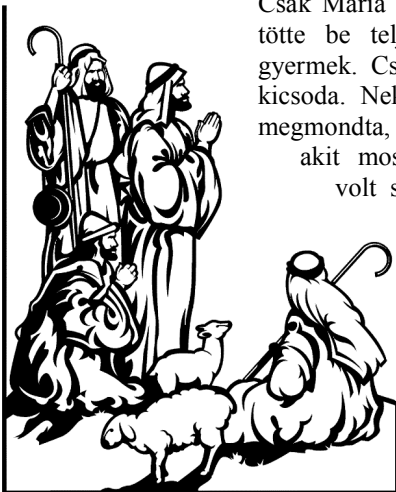
„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség az embernek!”

Azt hirdetik, ami akkor is és ma is legjobban kellene az embernek: igazi békességet.

Békességet Istennel, egymással és önmagával. A pásztorok csodálkozva hallgatták, féltek is, meg örültek is – hitték is, meg nem is.

Elhangzott ez a nagyszerű hír és a mi kérdésünk most az: mi lett vele? Bosszankodnak miatta: minket ne zaklasson senki ilyen dolgokkal, amikor annyi fontos és felelősségteljes dolgunk van? Vagy azt mondják: ez is valami, és napirendre térnek felette? Vagy az egészet elfelejtve folytatják életüket ugyanúgy, mint eddig?

NEM! Azt mondják: menjünk el oda és bizonyosodjunk meg róla személyesen! Most mindjárt! Azonnal! Mert ez olyan nagy jelentőségű hír, hogy meg kell győződnünk róla. Menjünk el egészen Betlehemig!

Nos, ezt kellene megtanulnunk ezektől a kedves pástoremberektől. Nem engedték el fülük mellett azt a fontos hírt, amit Isten mondott nekik, nem halogatták az indulást, hogy megbizonyosodhassanak róla, mindez valóban így van. Ezért telhetett meg a szívük örömmel, békességgel és teljes bizonyossággal, hogy csakugyan megszületett a világ Megváltója.

Mi kellett ehhez? Az, hogy hallottak egy jó hírt – görögül evangéliumot – az, hogy el is hitték, de azért mégis inkább hitték és el is mentek, hogy megbizonyosodjanak róla. Ez az elhatározás kellett: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.” Így telt meg a szívük örömmel és bizonyossággal utána. A jelszavuk tulajdonképpen ez volt: **menjünk el egészen Jézusig!**

Mit jelent ez nekünk: egészen Jézusig elmenni? Ha ma valaki fölkerekedne és elmenne egészen Betlehemig, ott találná meg az Úr Jézust? Biztos, hogy nem! De hogyan lehet MA megtalálni? Ugyanazt kell csinálnunk, amit a pástorok tettek. Mit tettek? Elmentek oda, ahol az angyal mondta nekik, hogy megtalálják Jézust. Leborultak előtte, beszéltek hozzá és utána beszéltek róla.

Ezt kell csinálni ma is! Jézus előtt leborulni azt jelenti: „én Uramnak vallak Téged és a Te szolgád vagyok. Te az Isten Fia vagy, én meg bűnös ember vagyok, de köszönöm, hogy szeretsz”. Ha már beszélsz Hozzá és hiszed, hogy Ő ma is él, és amit azután megtapasztalsz, elmondod másoknak – Róla beszélsz. És akkor ugyanaz az öröm és bizonyosság lesz a szívedben, mint a pástoroknak.

Most hallottuk a jó hírt: Jézus megszületett! Eljött a mennyből egészen Betlehemig, most pedig nekünk kell egészen Jézusig eljutnunk, hogy az életünk megváltozhasson.

Két kéréssel szeretném befejezni: az, aki még nem indult el ezen az úton, induljon el most! Akár azonnal, egy csöndes imádságban elmondva mindazt, ami a szívében

van Jézusnak, és elindul Hozzá. Aki pedig már elindult, menjen még közelebb, növekedjen szeretetben, békességben, engedelmisségben és az Ő megismerésében!

Áldott Karácsonyt kívánva:

Sebestyén Győző lelkipásztor

Karácsony ma!

Karácsony ma zajos
készülés, csillogás.
Zárt szívekben ma sem
jöhet a Messiás!
Karácsonyfát állít
ma, sok millió család,
s nem kell az ajándék,
mit Isten ingyen ad.
Úgy néznek Jézusra,
mint kis csecsemőre,
Jézuskát s a jászolt,
elteszik jövőre.
Gyermekeik újra
játszhatnak majd véle,
Isten áldott Fiát,
így teszik ma félre.
Pedig Ő hatalmas
Úr a világ felett!
Szava hozta létre
a földet, az eget.
Hogy állsz meg Előtte,
te parányi ember,
ha majd ítéletre
von mint Bíró, egyszer?!
Még hozzá fordulhatsz,
születése napján,
bűnbánó szívvel, hogy
üdvösséget kapjál.
Csak ott: ahol a szív,
Jézust rejtő jászol,
lehet ma igazi
boldog, szép, karácsony.

Pecznyík Pál

Berekfürdő

Az Úr szerinti bölcsesség és az Ő igája

Különös, elsöre talán érthetetlen e két fogalom párosítása. Nekem mégis nagyon sokat jelent.

A berekfürdői csendeshétre lelkileg – és testileg is – nagyon megfáradtan indultam el. Az első estén személyre szólóan kapott igém ez volt: „*Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.*” Zsolt. 90,12.

Az első este igehirdetésének címe: *Hol tartasz az úton?* „*Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?*” (1 Móz. 3,9.)

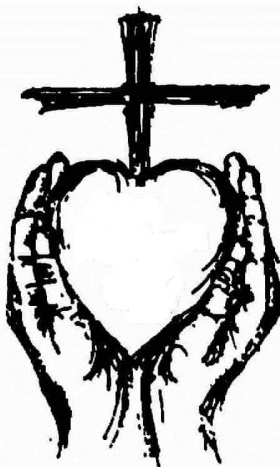
Elgondolkodtam ezen a kérdésen, én melyik választ tudom adni: a kiindulópontnál állok és toporgok, vagy haladtam előre, aztán megtorpantam, vagy elestem? Esetleg útonálló vagyok, aki másokat is visszariaszt a keskeny útra lépéstől? Elindultam sok évvel ezelőtt, nagy örömmel, teljes odaadással, aztán hullámvölgyek, eltávolodások, majd fenn a hegytetőn, boldog megerősödések, óriási csodák és ajándékok, aztán megint lenn a mélyben. Valószínűleg minden ember átél hasonló hullámvölgyeket az élete folyamán. Rám az jellemző, hogy ha jól mennek a dolgok, hajlamos vagyok azt természetesnek venni, de ha baj van, nagyon elcsüggedek. Mégis olyan jó volt a mélységekben mindig megtapasztalni, hogy van egy kéz, amely fel tud emelni, át tud vinni a szakadékokon. Most éppen egy mélységben vagyok, és nyújtom a kezem, a szívem a felségítő kéz felé.

A következő estén a *Hová sietsz, merre tart az életed?* kérdés hangzott felénk. Három válasz adható: 1. nem tudom, 2. a halálba, 3. haza, az örök világosság felé, ahol az Atyai

kar vár rám. Nagyon jellemző rám, hogy mindig sietek. Úgy érzem, hogy az idő az, ami mindig kevés. Kapkodok a munkámmal, hajtanak a határidők. Kapkodok a háztartásban, csak minél egyszerűbb ételt főzni, hogy gyorsan kész legyen, egyszerre több dologba belekezezni, hátha akkor hamarabb végzek. És mindennek eredményeképp egyre kevesebb idő jut a fontos dolgokra, a beszélgetésekre, az Úr előtti csendekre, az imádságra. Sodrásban vagyok, amiből nagyon nehéz kiszakadni. Emiatt is hálás vagyok ezért a csendeshétért, ahol igazán az Úrra tudtam figyelni.

Melyik választ tudom adni a fenti kérdésre? Szeretném a harmadikat, és ezért az Úr segítségét kértem abban, hogy a napirendemet, a teendőimet Ő mutassa meg. A „Mai igében” olvastam október elején, hogy „Mindenki ugyanazt a 24 órát kapja, hogy vagy a kényeszernek vagy a fontossági sorrendjének megfelelően cselekedjen. Döntsd el, mi az, amit csak átmenetileg kell félre tenni és mi az, amitől végleg meg kell szabadulni valami jobb érdekében.” Én egyedül nem tudom eldönteni, de van Istenem, akitől megkérdezhetem. „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van... Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.*” Jn. 14,1–6.

A hét csütörtökjének napi igéje a *Jakab 3, 13–18* volt. Ez az ige csodálatosképpen kapcsolódott a heti igémhez: „*A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmas-sággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességen munkálkodnak.*” Megkaptam a

választ arra, hogy mi is az Isten bölcsessége. Világossá vált, hogy még nagyon sokat kell „tanulnom” ahhoz, hogy erre eljussak. Igaz-e egyáltalán rám egyik is a felsorolásból? Olyan sokszor kerül elém az a kérdés is, hogy vannak e „jó gyümölcseim”?

Az utolsó este vezéregéje: „*Jöjjetek éhöz-zám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.*” Máté 11, 28–29.

Tiszteletes úr nagyon érzékletes képekben vázolta fel az igát. Az igás lovakkal a szekér akkor halad előre, ha mindkét befogott ló egyszerre húz és egy irányba. Hallhattuk a kérdést, hogy mi hogyan viseljük a terheinket? Vannak, akik egyedül viszik a hátukon, legalábbis próbálkoznak. Sokan azt kérjük Istentől, hogy vegye le rólunk a terheket. Mások azt kérik, hogy adjon erőt a terhek elhordozásához. A legjobb válasz azonban az, hogy **beállok az igába Jézus mellé**, és együtt visszük azt a terhet, s így sokkal könnyebb lesz. Megható volt Tiszteletes úr bizonyágtétele erről az igáról, hogyan tapasztalta meg friss gyászában az Úr Jézussal egy igában az erősítést és a vigasztalást.

Nagy örömmel hallgattam Isten válaszát a hónapok óta feltett kérdéseinkre, amikkel küszködtünk férjemmel együtt. Miért kapjuk a nehezeket, hogyan szabadulhatnánk a terhektől? Hányszor imádkoztam, hogy vegye le rólunk! Mennyi emberi segítséget kértem, vártam. Pedig ennyire egyszerű: **Vigyük együtt, Uram!**

Azóta könnyebb lett a teher, és ha elfáradok, előveszem az ígémet, újra olvasom, és imádkozom az erősítésért. Olyan jó azt is megtapasztalni, hogy a próbák közben az Úr mindig tisztogat is.

Az az útszéli szürke kődarab jut az eszembe, amit egy mesében egy kőfaragó mester haza-

vitt és addig faragta, csiszolta, amíg csodálatos remekmű, egy fényes drágakő lett belőle. A mese szerint a kőnek nagyon fáj, amikor faragta a mester, de végül nem ismert magára.

Én még nagyon távol vagyok a tökéletes alkotástól, és mindig nagyon fáj, amikor a Mester farag rajtam a próbákon keresztül, mégis ad erőt azok elviseléséhez, segít a jóra, a szépre tekinteni és előre nézni. Arra tanítgat (igyekszik bölcsé tenni), hogy a célt nézzem, és azt keressem, hogy **mi célból** történnek a dolgok az életemben.

„*De egyet cselekszem, azokat, amelyek háttam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.*” Fil. 3,14.

Hálás vagyok, hogy családommal részt vehettem ezen a csendeshéten, és mindenkit arra biztatok, hogy ha teheti, hallgassa meg az ott elhangzott igehirdetéseket. Sok ajándékot készített és adott át azokban a mi Urunk mindenki számára.

Jakusné Kiss Zsuzsanna

Karácsonyi kánon

Meglátogatta népét az Úr !
E régi hír, im örökre új.
Megfáradott, megterhelt szív :
Te vagy az ! Érted jött ! Téged hív !
Nép, amely éjben, sötétben járt,
Lát szívindító reménysugárt.
Eljött az Úr, emberré lett,
Győzött a hajnal az éj felett.
Örülj szívem hát, örülj nagyon,
Neked virradt meg e szent napon.
Jézus keres légy készen hát :
Örömmel fogadd az ég Urát !

Czakó Jenő

Presbíteri konferencia

2009. november utolsó szombatján immár hagyományosan megrendeztük az Északpesti Egyházmegyei Presbíteri Konferenciát.

Az előző napi készülődés nem érzékeltette a halvány előjelentkezést (33 fő). Másnap Sebestyén Győző lelkipásztor bevezető áhítatában Saul és Dávid harcára figyelhettünk. De ahogy a kiszolgáltatót Sault sem dőfte le lándzsájával Dávid, mivel az Úr felkentje volt, az influenza is hasonlóképpen kímélte meg presbíter testvéreinket, mert több mint százan figyelhettünk Isten igéjére.

Cs. Nagy János budakalászi lelkipásztor „A presbíter felelőssége és szerepe a katekizisben” címmel tartott előadásában igen hasznos dolgokra hívta fel a figyelmünket:

– Jézus Krisztus tanító szolgálatának folytatására, melynek igazi célkitűzése tanítványokká lenni. Nyomatékos lett számunkra, hogy a presbíteri szolgálat nem szabad, hogy abból álljon – jó esetben –, hogy vasárnap elmegyünk a templomba. A gyerekek előtt, akik között megjelenünk, példamutató viselkedésünkkel járjunk élen mint a gyülekezet vezetői.

– Olyan döntéseket kell hoznunk, amelyek nem önös, hanem Jézus Krisztus akaratával megegyezők.

Átgondolva, hogy milyen is az igazi presbíter, bizony rádöbbentem, nem is olyan könnyű dolog presbíteri szolgálatot tiszta szívvel ellátni. Jó alkalom volt ez a nap arra, hogy többen ráébredjünk, milyen hiányosságaink vannak a szolgálatban.

Dr. Magai István korreferátumában a gyerekekkel való kapcsolat és annak fontossága került középpontba. Igen sok kérdést kaptunk a későbbi kiscsoportos beszélgetésekhez, amit át is beszélünk. Megállapítottam,

hogy Isten különös kegyelemben részesíti a Fót-Központi Református Gyülekezetet, igen lehangoló képet kaptunk a más gyülekezetekben folyó munkáról. Nagyon sok helyen a lelkész egy személyben végez mindent, ami nem biztos, hogy jó. Hála Istennek, nekünk sok katekétánk van, és így az ilyen irányú szolgálat terhe is megoszlik.

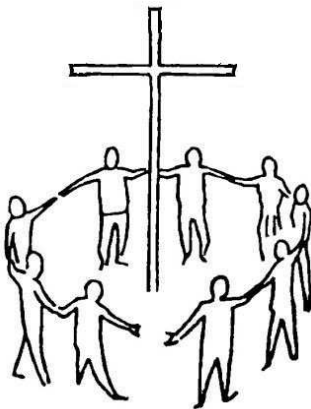
A gazdag lelki táplálékot testi táplálék is követte, amit egy presbíter testvérünk nagy gondossággal készített el, de az asszony testvérek süteményei is nagy sikert arattak. Ebéd után beszámoló következett a kiscsoportos beszélgetésekről, ahol megállapíthattuk, hogy kicsit legyökeresztünk a gyerekeknél. Ami igazán nem baj, mert gyülekezetünk, egyházunk jövője az ő hitbéli nevelésükön múlik.

Egész napos együttlétünk nagy ajándéka volt felvidéki testvéreink látogatása közöttünk. (A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Barsi Egyházmegyéjéből Kassai Gyula, Léva lelkipásztora, és Dálnoky Ernő, a hontvarsányi gyülekezet gondnoka, egyházmegyei tanácstag vettek részt.) Nagyon örülök, hogy végre közelebb kerültünk egymáshoz, és bízom benne, Isten gazdag folytatást kínál számunkra. Kassai Gyula lelkipásztor testvérünk is nagy szeretettel beszélt a közeledésről, és reményét fejezte ki a későbbi folytatással kapcsolatban.

Záró áhítatunkat Szabó Gábor, Örbottyán lelkipásztora tartotta, melyet imaközösség zárt.

„Legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeskedésből, hanem készségesen, ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.”
1 Péter 5. 2–3.

Bihary György

Kegyelmi idő

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Luk. 19,10.)

Advent heteit éljük, a várakozását. Hogy várjuk a Karácsonyt? Azzal az örömmel, hogy Jézus Krisztus elhagyva a dicső Menynyet a Földre jött értünk, hogy békességét, szeretetét és a legdrágábbat, az életét adja oda váltságul a mi bűneinkért? Van-e hely

Számára a szívünkben, ahol szállást keres ma is, hogy bennünk éljen?

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek...” (Jel. 3,20.)

Még tart a kegyelmi idő, de egyszer lejár, és már nem lesz lehetőség a kegyelemre!

Advent első vasárnapján az idősek szeretetvendégségén láthattunk egy vetítést egy emberről, akinek lejárt a kegyelmi idő, és így került Isten színe elé.

Véget ért a földi élete, amelyet Isten nélkül élt. Lepergett előtte az egész élete gyermekkorától a haláláig, és látnia kellett bűneit, melyeket elkövetett, de már hiába látta Isten ítélőszéke előtt – már nem volt bűnbocsánat. Ez egy film volt, de az a valóság, ami vár ránk földi életünk után, a Bibliában írva áll. Kezünkbe vehetjük, olvasgathatjuk és hihetünk benne, mert Isten Igéje szent és igaz; beteljesedik minden, ami meg van írva.

Isten megszólal az igehirdetéseken keresztül is, és senki nem mondhatja, hogy nem hallott Isten kegyelméről és Jézus Krisztus váltságáról.

Szívemet Isten iránti hála tölti be, hogy meghallhattam Jézus Krisztus zörgetését, megnyithattam a szívem, és elfogadva bűnbocsátó kegyelmét, átadtam életemet Megváltó Uramnak. Szeretném bizonyágtételemet megosztani a testvérekkel.

Itt születtem Fóton, gyermekkoromtól jártam istentiszteletre és hittanra, nem múlt el vasárnap ezek nélkül. Boldogan énekeltem otthon is a szép énekeket, amiket Kalocsay Ferenc kántor úr sok türelemmel és szeretettel tanított. Elérkezett a confirmációm, amelyre nagyon készültem. Az igém a *Zsidókhöz írt levél 11, 6.* volt: „Hit nélkül pedig lehetetlen az Istennek tetszeni: mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”

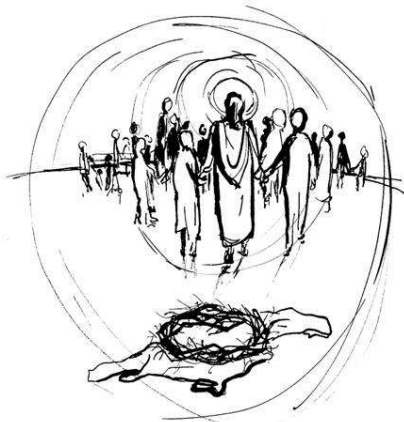
Csak a megtérésem után értettem meg ezt az ígét, és nagyon hálás voltam érte...

Éltem a vallásos életemet, míg elérkezett a férjhez menésem. Ragaszkodtam a templomi esküvőhöz, pedig akkor még nem is tudtam, hogy Isten milyen drága igével ajándékoz meg. Akkor még nem gondoltam erre, de ma már valóság az életemben a zoltáros szava: „De én

mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet.” (Zsolt. 73,23.)

Megszülettek gyermekeink, a keresztelőhöz ragaszkodtunk, és ahogy nőttek, istentiszteletre is elküldtük őket – ennyi lett az én ígéreteimből, fogadalmamból, vallásos életemből: gyermekeimet küldtem az alkalmakra, én magam pedig kezdtem elmaradozni ezekről. Sok-sok vasárnap múlt el így, és ha el is mentem a templomba, nem tudtam odafigyelni, mert minden más járt a fejemben, és nem jelentett már olyan örömet, mint a gyermekkori vasárnap.

Nehéz évek következtek, betegség, szüleim halála, amely nagyon megviselt; gyakran kerültem rossz idegállapotba, amit ma depresszióknak neveznek. Isten nagy kegyelme, hogy férjem türelemmel és szeretettel volt mellettem, és a gyermekeimben sem hagyott mély nyomot ez az időszak. Ők jó gyerekek

voltak és jól tanultak. Még nem volt saját házunk, albérletben laktunk, és minden vágyam egy saját ház volt, nem tudtam akkor még, hogy gyógyulást az sem ad majd. Miután felépült a ház és beköltöztünk, örömmel nem tartott sokáig: egyre rosszabb állapotba kerültem, és már nem csendes magányba burkolóztam, hanem türelmetlen, haragos és indulatos lettem. Mindig mást hibáztattam a családomban és a munkahelyemen is. Közben persze bántott, hogy ilyen vagyok, testi-lelki szervenvedtem, és nem láttam kiutat ebből az állapotból. Gyakran megfordult a fejemben, hogy nem akarok élni, és el akarok menekülni, csak nem tudtam, hová.

Isten nagy kegyelme, hogy Ő mindent látott, tudott rólam. Én pedig olyan keveset tudtam Róla, a mentő szeretetéről, amellyel régóta nyújtja felém a kezét, és meg akar gyógyítani.

Meghallotta egyetlen imámat: „Istenem, segíts!”, amely a szívem mélyéről fakadt. Segítséget küldött Végh Tamásné Julika személyében, aki tudta, hogy Kinél lehet meggyógyulni. Elvitt egy csendeshétre, ahol az első napon be kellett mutatkozni, és mindenki kapott egy-egy ígét. Én ezt kaptam: *„Bocsássatok meg egymásnak, miképpen Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”* (Ef. 4,32.) Fel kellett olvasni, és én csak annyit mondtam sírva, hogy én erre képtelen vagyok, de ez után hallhattam azt is, hogy ha megvallom a bűneimet, Isten megbocsátja azokat Krisztusért. Ő miattam helyettem-értem is meghalt a Golgotán, és kihulló vére eltörli minden bűnömet, örök életet és üdvösséget ad. Istennek volt hite hozzám, és ezen a héten elvégezte bennem, hogy tudjak megbocsátani és bocsánatot kérni.

Szólt az Ige, és már személyesen nekem szólt: mélyen a szívemben elrejtett bűnök jöttek elő. Rám nehezedett, hogy haragtartó vagyok, sokszor megy le a nap a haragommal, mindig a magam igazát keresem, megbántom a férjemet és a gyermekeimet, és a

bocsánatkérést én már nem is ismerem. Összeszereskedtem bűneim miatt, hogy mi lesz így velem, hiszen minden rosszat én okoztam, én vagyok a hibás!

A bűnbocsánat öröme járta át az én kemény és gögös szívemet, és új szívet kaphattam, amibe Jézus Krisztus mint Megváltó Úr költözött be. Vele együtt jött az öröm, a békeség, a gyógyulás és a szabadulás is, amire már nagyon vágytam. Alig vártam, hogy hazaérve mindent elmondhassak férjemnek, gyermekeimnek, és bocsánatot kérhessek tőlük.

24 év telt el azóta, és most hálásan gondolok a megtett útra, amelyet Jézus Krisztussal együtt járhatok. Ő mindig velem van, Ő az én erőforrásom, Aki átformálta az életemet: más lett a fontossági sorrend, érzem az áldását mindenben, még a próbákban is, amelyekről hiszem, hogy mind közelebb visznek Hozzá. Ővé az életem, senki és semmi ki nem ragadhat engem az Ő kezéből, vezet a földi úton, amíg meg nem érkezem oda, ahol megláthatom Őt színről-színre, és Vele lehetek örökké.

Hálás a szívem Isten üdvözítő kegyelméért, hogy még tart a kegyelmi idő, hogy élő Ige szólhat a gyülekezetünkben, hogy még mindig megtérésre hív, és hogy van bocsánat a megvallott bűneinkre Jézus Krisztus keresztye alatt, Akié legyen a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Arany Sándorné

NE FÉLJ

**Háromszázhatvanhat 'Ne félj!'
táplálja bennünk a reményt
a Biblián át... Aki tud
olvasni, minden napra jut
annak ígétet s védelem,
hogy megszűnjék a félelem.
Híd ez, mely mindent átível,
csak hinni kell.**

Csak hinni kell!

Füle Lajos

Anyakönyvi híreink 2009 Karácsonyáig

Esküvők – A következő párok kértek áldást házasságkötésükre:

Kovács Patrik és Szedlacsek Anna Klára	2008. december 27.
Lázár Barna Szabolcs és Bacsik Andrea	2009. február 28.
Sándor Károly Zsolt és Deák Csilla	május 9.
Dócs Péter és Nagy Andrea	május 23.
Schumeth Zsolt és Iszlai Éva	június 6.
Barsi Zsolt és Dr. Horváth Hajnalka	június 14.
Gyergyói István és Elek Szilvia	június 27.
Reinhardt Dávid Krisztián és Berki Judit	augusztus 21.
Pfeiffer Zsolt és Bilik Melinda	október 3.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben:

Ágoston Csaba – Ágoston Csaba és Bíró Mónika gyermeke	2008. december 21.
Pompor Adrienn – Pompor Tamás és Bihary Szabina gyermeke	2009. február 15.
Horváth Mónika – Horváth Ferenc és Balogh Mária gyermeke	április 13.
Lányi Tamás – Lányi György és Megyes Katalin gyermeke	április 13.
Sándor Katalin – Sándor Károly és Deák Csilla gyermeke	május 10.
Ferenczi Nikolett – Ferenczi Balázs és Keszthelyi Krisztina gyermeke	május 17.
Pusztai Lilien – Pusztai Péter és Szabella Ágnes gyermeke	június 7.
Hegyközi Hajnalka – Hegyközi György és Jurisics Melinda gyermeke	június 14.
Fricz Diána – Fricz Miklós és Sztetried Anikó gyermeke	június 21.
Martos Simon Álmos – Martos Árpád Álmos és Tóth Emese gyermeke	július 5.
Horváth Anna Sára – Horváth Tibor és Kocsi Andrea gyermeke	július 19.
Takács Franciska – Takács Béla és Nagy Melinda gyermeke	július 19.
Victor Ágoston Jakab – Victor Ágoston és Kelemen Tímea gyermeke	július 26.
Szamosvári Eszter Mária – Szamosvári Zsolt és Vas Júlia gyermeke	augusztus 9.
Barna Luca Panna – Barna Péter István és Balázs Ildikó gyermeke	augusztus 30.
Tippanucz Léda Karina és Kristóf Romvald – Tippanucz Miklós és Jován Anikó gyermekei	szeptember 6.
Varga Ágnes – Varga László és Csernák Ágnes gyermeke	szeptember 6.
Körösi Soma – Körösi Dávid és Kovács Ágnes gyermeke	szeptember 13.
Vincze Arnold – Vincze Levente és Tamás Henrietta gyermeke	szeptember 13.
Pfeiffer Nóra – Pfeiffer Zsolt és Bilik Melinda gyermeke	október 3.
Koczán Dávid Mózes – Koczán István és Szántó Eszter gyermeke	október 22.
Farkas Ármin – Farkas Sándor Csaba és Kovács Krisztina gyermeke	november 8.
Manasziev Dániel – Manasziev Miklós és Manyihasz Fatima gyermeke	november 29.

Felnőttkeresztség:

Varga Éva szeptember 6.

Konfirmálók

Felnőtt konfirmáció – 2009. április 13.

Bakóné Kocsis Mária, Barnáné Tar Hajnalka, Csernák Miklós, Gyergyói István, Györiné Borsányi Valéria, Dr. Horváth Hajnalka, Horváth Mónika, Kovács Kinga, Lányi Tamás, Mocsári Tibor, Ormenisán Mónika, Szodoray Zoltánné Sipos Zsuzsanna

Fiataljaink konfirmációja – 2009. május 31.

Batiz Eszter, Biró Dóra, Biró Hanna Krisztina, Erdei Gabriella, Hangyál Adrienn, Horváth Péter, Kolozs Barbara Rózsa, Kovács Rita Georgina, Mocsári Bernadett, Nagy Beatrix, Rácz Dominika, Révész Enikő, Sass Pál Lőrinc, Szenyita Dóra, Szodoray Máté, Tompa Ferenc, Zumpf Vivien

Imádkozzunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Szabó Sándor (73)	Fót, Dózsa Gy. u. 40.	2008. december 17.
Kalmár Sándorné Forgács Erzsébet (72)	Fót, Károlyi István u. 8.	december 20.
Bartha Ferenc (72)	Fót, Bocskai u. 4.	december 30.
Szekernyés (szül. Gusztos) Jolán (67)	Fót, József A. u. 8.	2009. január 9.
Csúzi Jánosné Pleva Borbála (94)	Fót, Deák F. u. 13.	január 13.
Pál Károlyné Neusz Ilona (81)	Fót, Jókai u. 1.	január 15.
Sebők Istvánné Andi Julianna (84)	Fót, Petőfi u. 9.	január 30.
Szabó Istvánné Gulyás Julianna (76)	Fót, Beniczky u. 11.	február 11.
Rajna János (81)	Fót, Fürst S. u. 57.	február 27.
Varga István (87)	Fót, Sallai u. 30.	március 9.
Szabó Tibor (60)	Galgamácsa, Hunyadi u. 57.	március 18.
Mészáros János (82)	Fót, Bacsó B. u. 19.	március 25.
Horváth József (62)	Bp. XVIII., Ferenc u. 13.	április 6.
Kovács Lajosné Seres Erzsébet (78)	Fót, Gyórfy u. 15.	április 16.
Pozsár János (58)	Fót, Ságvári u. 10.	április 17.
Márkus András (86)	Fót, Táncsics M. u. 4.	április 23.
Molnár István (79)	Fót, Arany J. u. 18.	május 4.
Dudás Sándorné Béres Lidia (75)	Fót, Gyórfy u. 1.	május 8.
Tóth Imre (57)	Dunakeszi, Gárdonyi G. u. 20.	május 15.
Papp Dezső (76)	Fót, Árvácska u. 62.	május 18.
Bertus (szül. Juhász) Erzsébet (40)	Fót, Sallai u. 21.	május 27.
Nyúka Sándorné Cselótei Julianna (87)	Fót, Széchenyi u. 16.	május 28.
Petrák Jánosné Cselótei Julianna (78)	Fót, Magvető u. 15.	június 19.
Varga Gyuláné Fehér Rebeka (86)	Dunakeszi, Toldi u. 2.	július 10.
Király Sándor (50)	Dunakeszi, Barátság u. 25.	július 10.
Prumek Sándor (61)	Fót, József A. u. 80.	augusztus 14.
Varga Istvánné Szabó Julianna (85)	Fót, Sallai u. 30.	augusztus 17.
Szabó Sándor (72)	Dunakeszi, Jósika u. 30.	augusztus 31.
Sziráki Sándorné Kovács Lidia (90)	Fót, Czuczor u. 11.	szeptember 8.
Horváth Lászlóné Fűrő Julianna (79)	Bp. XIV., Ond vezér u. 37.	szeptember 25.
Nyíri Józsefné Szabó Erzsébet (81)	Fót, Bartók B. u. 12.	szeptember 25.
Földi László (74)	Fót, Vörösmarty u. 6.	október 2.
Forgács Istvánné Béres Zsófia (85)	Fót, Petőfi u. 29.	november 11.
Molnár Pál (56)	Fót, Sinka u. 22.	december 3.

Álom vagy valóság?

Te mire tippelsz? Vagy van már bizonyosságod efelől? Egyáltalán kérdezte már tőled valaki? Figyelmeztettek már erre? Elmondta-e már neked valaki... HOGY VAN ÉLET A HALÁL UTÁN?

Teremtő Istenünk a Bibliában beszél erről, és egy súlyos jelzöt tesz eléje, azt mondja: ez az ÖRÖK élet. Teremtőmnyi agyunkkal fel sem tudjuk fogni Teremtőnk szavát: örök élet. Földi életünkben minden mulandó, semmi sem tart örökké, az életünk sem. Isten szabja meg életünk idejét és azt az utat is, amit ez idő alatt végig kell járnunk. Egyénenként – függően attól, hogy kinek milyen képességet adott – feladatokat ad, amiről, ha majd szólít, számot kell adnunk. E számadástól függ, hogy hol kezdjed el az örök életedet. Az Úr Jézussal együtt Isten országában vagy a pokolban, amit Isten készített a Sátánnak és az őt követőknek.

Jézus Krisztus. Sátán. Bizony egyik sem álmokkép. Mindkettő valóság. Sőt, Jézus legyőzte a Sátánt! Csak nem akarsz a vesztes követője lenni? Biztosan hallottál már róluk, csak úgy hallgattad a mondatokat, ahogy én tettem fel az első kérdéseket. Elhangzik hat kérdés, és fogalmad sincs, miről van szó.

Lehet, hogy vallásos ember vagy, minden vasárnap beülsz az istentiszteletre. Talán már több évtizede így teszel? Hallgatod az Ige hirdetését, és a gondolataid elkalandoznak. Talán el is alszol kicsit. Pont akkor, amikor Isten téged szólít meg az Igén keresztül az igehirdető által.

Csak gondold végig, milyen tiszteletlen vagy! A mindenható Isten, a te Teremtőd beszél hozzád, és te nem figyelsz rá. Akkor honnan tudod, hogy melyik az az út, amin járnod kell, és mik a feladataid, amiről majd számot kell adnod? Bizony engedetlenségben élsz, és ez a bűn. Ennek az engedetlenségnek a következményei azok a cselekedeteid, amit Isten felsorolt a tíz igében, amit mi parancsolatoknak nevezünk.

Hogy te ezeket nem követed el? Isten pedig azt mondja, hogy önmagunktól nem találjuk meg azt az utat, amin járnunk kell. Ezért adta nekünk egyszerűsített fiát, Jézust, hogy Őt kövessük. Ő tudja az utat Isten országába az Atyához, mert onnan jött. Csak figyelj Rá, és kövesd Őt!

Vasárnap délután a pasaréti gyülekezetből Csere Mátyás tiszteletes úr vezetésével a szerdai ifi csapat látogatott el hozzánk. Érkezésük hirdetve lett, aki nem jött el, bizony szegényebb maradt némi önismerettel. Ezek a fiatal emberek – hálát adunk az Úrnak, hogy indította őket, nekik pedig köszönjük, hogy jöttek – egy színdarabot hoztak, ami csupa olyan emberről szól, amilyenek mi vagyunk. (Hogy honnan ismerik a főtíakat ilyen jól?)

Közmondásként halljuk: az életben egy biztos: a halál. A Biblia azt tanítja: „elvégeztetett, hogy az emberek egyszer meghalnak, és utána az ítélet.” Ez a színdarab egy álmok, ami földi életünk valóságát jeleníti meg.

Kovács úrék lányuk konfirmációjára készülnek. A készülődés csak külsőségekben nyilvánul meg. A mama csinósítja magát a fürdőszobában, a papa fényesíti az autóját, tulajdonképpen csak a nagymama kedvéért van ez a konfirmáció, nem akarták őt megbántani...

Késve érkeznek, a prédikáció alatt a papa elalszik, az áldó Igére ébred fel, mikor mindenki feláll. Ekkor eszébe jut az ebéd, ami végre elérhető lesz – csirkepaprikás. Ebéd után elalszik, és egy előcsarnokban nyitja ki a szemét.

– Hol vagyok?

Egy angyal ül az asztalnál.

– Önnek megállt a szíve. Melyik ajtónál akar tovább menni? A sötét a pokolba, a világos a mennyországba vezet.

– Természetesen a mennyországba megyek – mondja Kovács úr magabiztosan.

– Csakhogy oda ezer pont szükséges!

Elkezdí sorolni a jócselekedeteit, ahogyan mi is, amikor jellemezzük saját magunkat:

– Jó ember voltam, családszerető, csak értük dolgoztam, feleségemet szerettem, soha meg nem csaltam, a fiamat a legjobb iskolába járatattam...

– Hol van most a fia?

– Nem tudom, már fél éve nem tudok róla semmit...

Sosem érdekelték a fia problémái, sosem ült mellé, hogy meghallgassa. Csak saját magát akarta megvalósítani benne.

– A feleségét gondolatban sem csalta meg?

– Ugyan, tudja, hogy gondolatban sok mindent megteszünk...

– Miket mondott a főnöke háta mögött?

– De ha a szemébe mondom, elbocsát!

– Ez bizony csak 32 pont. Saját jócselekedeteivel itt nem boldogul!

Isten senkit nem hagy bizonytalanságban afelől, hogy ítélet lesz. És még azt is meg kell nézni, hogy be van-e írva a neve az Élet könyvébe, de ezt a könyvet csak Jézus nyithatja ki!

A gazdag Szabó Úr:

– Hát ez az a hely, amiről annyit beszéltek a földön? Két ajtó van? Természetesen a mennyországba megyek – veszi elő a pénztárcáját – intézzük el egymás között! Pénzért minden megvehető.

– Itt semmit nem érnek a földi valuták!

– Ja, tudom már, mi kell maguknak! Nézze, én jártam hittanra, konfirmáltam is!

– És?

– És utána, hát tudja, az a sok munka... meg kell élni valamiből!

– Tízszer annyi vagyona volt, mint amiből meg tudott élni! És csalt az adóbevallásnál!

– Persze, de adakoztam is! Ez semmit nem ér?

– De igen, csak le kell vonni belőle, mert tetszelgett az emberek előtt az adományai-val.

– Az adóbevallásnál mindenki csal!

– De Jézus azt mondja: adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené!

– Telefonálhatok a fiamnak? Ő is pontosan olyan öntelt és erőszakos, mint az apja volt!

– Sajnos ezzel már elkésett! Innen már semmilyen jelzés nem adható a földre!

És jött a tudós:

– Ez nem lehet igaz, ez a hely csakugyan létezik?

– Mindig is létezett, csak nem hitted el!

– Honnan tudtam volna, hogy mindez igaz, én a tudománynak éltem. Evolúcióval magyaráztam meg az ember fejlődését. Egyik élőlény a másiktól fejlődött ki.

– A húgod figyelmeztetett.

– Igen, olyasmit mondott, hogy a világot Isten teremtette, de ezt senki nem tudta bebizonyítani.

– Te mit tudsz felmutatni?

– Rengeteget tanultam...

– Igen, a saját dicsőségedre, és ez felfuvalkodottá tett! A tudás nem bűn, ha azt mások boldogulására használják.

„Aki magát felmagasztalja, megaláztatik.”
Meg van írva: egyszer minden térd meghajlik Isten előtt!

Egy drogos:

– Hú... micsoda száguldás volt! Hol vagyok?

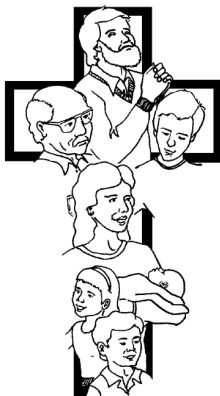
– Túladagoltad a kábítószer!

– Az extasy nem kábítószer.

– És a kokain?

– Azt csak egyszer próbáltam ki. Én jó csaj voltam!

– A tanáraidnak hazudtál, szüleidet meglop-tad!

- Hát, valamiből ki kellett fizetni a drogot.
- A férfiak számát sem tudod, akiknek az ágyába bújtál! Engedetlenséged következménye gyilkosság lett – abortusz! Jézus már sokszor keresett!
- Azt hittem, hogy Isten mindent el akar venni tőlem.
- Isten maradandó ajándékokat akart adni neked.
- Miért nem mondták el ezt neked?
- Mondták, hívtak bibliórásra, istentiszteletre, de nem hallgattál rájuk!
- Fel akartam én venni a kapcsolatot Jézussal, de később! Még csak 18 éves vagyok.
- „Ezért, ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.”

Egy Krisna-hívó:

- Ez az a hely, ahol a következő létformámat kapom, az élet körforgás, folytonos újjászületés. Gandhi mondta: minden vallás egy ösvény Istenhez, és mind hozzá vezet, a csúcson találkozunk.
- Ez tévtanítás. Jézus mondta: „Én vagyok az út, az igazság, az élet, senki nem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” A keresztyénség több, mint egy vallás – ez Jézussal való személyes kapcsolat!

- A vallások önmegvalósítást hirdetnek: tedd ezt, tedd azt, és üdvözülj. A Biblia azt tanítja, hogy Jézus Krisztus halt meg a bűneinkből való megváltásunkra. Ha valaki elfogadja ezt az ingyen kegyelmet, elfogadja Őt személyes megváltójának, az üdvözül.
- Én nem vagyok bűnös, mert minden büntől meg tudtam tisztítani a szívemet.
- Ez is tévtanítás! Csak Jézus vére tudja megtisztítani.
- Mit kellett volna tennem?
- Azt, hogy Jézus mellett döntesz.
- Így szól ma tehozád Jézus: életem adtam érted. Még ma válaszolj, kezébe tedd le életed!

Egy vallásos jó asszony:

- Mindig jártam templomba, imádkoztam, megtartottam a tizparancsolatot, a Bibliát is olvastam... néha.
- Gyilkos indulattal voltál a szomszédod iránt, többször megátkoztad.
- De hát azzal nem lehet másképpen beszélni, az egy kigyó!
- Hamis tanúsággal, rosszindulatú pletykát terjesztettél a sógorodról.
- De hát az úgy lopott, mint a szarka! Nem hiszem, hogy engem ezért a jó Isten megbüntetne.
- Újjászületté!
- Nekem erre nem volt szükségem, én mindig hittem a jó Istenben!
- Istennek csak egyik tulajdonsága az, hogy jó. Ő ugyanúgy szent, bünyülölő, ítélő Isten is! Be kellett volna látnod, hogy a bűneiddel együtt nem tudsz megállni Isten előtt.
- „Ez a nép csak szájával dicsóít engem, de szíve távol van tőlem, istentisztelete pedig betanult emberi parancsolat csupán!”
- Azt hittem, hogy Isten elégedett velem, hiszen mindent megadtam neki. Hogyan lehet újonnan születni?
- Bűnbánattal el kellett volna fogadnod, hogy meghalt a bűneidért. Be kellett volna hívni Őt az életedbe. Erre itt, a halál után már nincs lehetőség!

Egy újjászületett ember:

- Bűnös emberként éltem. Vallásos családban nőttem fel. Azt hittem, hogy amit Istenről tudni kell, azt én tudom. Az egyetemen rájöttem, hogy a vallás csak egy talizmán. Mindenki hisz valamiben, jobb, ha ebben hiszek, mintha valami másban. Megízleltem a sikert. Kedveltek a haverok, a lányok, mindent elértem, amit csak akartam. Kerestem a kalandot, a veszélyt. Az Istentől kapott talentumokat arra használtam, hogy bebizonyítsam, vagyok valaki. Agresszió, indulat, ma-

csó virtus, a vágyaim kiszolgálása jellemzett. Ezotéria, jóslás, okkult tudományok, mindez megfért a vallásosságommal. De mindezek után egyszer csak üres, kiégett lettem.

– Mindenki a jócselekedeteit sorolja. Te pedig a bűneidet látod?

– Igen, kaptam egy kazettát, majd még egyet... ígehirdetések voltak rajta. És Isten beszélt hozzám végtelen szeretettel, bölcseséggel. Jézus felé fordította az életemet. Azt mondta, hogy tegyem az Ő kezébe, és Ő megtisztítja, adjam át a trónt. Sok belső harc árán tanultam meg, hogy Rá bízam magam. Ne erőlködjem, hogy megjobbítsam magam, mert erre csak az Ő Szentlelke képes. A barátok elszéledtek, a cég egy részét eladtam, nyugodtabb lett az életem, békességet kaptam. Megértettem, hogy azért adott képességet, gazdagságot, hogy mások javára éljek.

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és az Isten letöröl a szemükről minden könnyet. Ezek vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják Őt éjjel és nappal.”

Kovács úr felébredt. Meglátta a falon az ismerős keresztet. Felujjongott: de jó, csak álom volt! „Boldogok azok, akik Istenben reménykednek!” Térdre borult, és életében először imádkozott. Lehozta a padlásról az ott porosodó Bibliát. És egy egészen új élet kezdődött a családban.

A mi földi életünk az „előcsarnok”. Itt kell számadást adnunk Jézusnak, itt ítél meg bennünket, itt ad szabadítást. Csak akkor lesz örök életünk Isten országában, ha Jézus vezet „át” minket az Atyához.

Hogy milyen a mennyország? Az *1 Korinthus 2,9-ben* ezt olvassuk:

„...hirdetjük, amint meg van írva: amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az Ő szeretőknek.”

Adja meg a mi Urunk, hogy számodra is „ébresztő” legyen ez a beszámoló!

Bollók Margit

Misszió

Az erdélyi missziós munkaterületen töltött nyolc hónap nagy ok nekem arra, hogy az Urat dicsőítsem, és megköszönjem neki, amit adott – és öröm, ha tudhatom, hogy a főtí testvérek is csatlakoznak hozzám ebben a hálaadásban! Sok mindent mutatott meg nekem Jézus ez alatt a végéhez közeledő időszak alatt. Tanított önmagamról, az elhivatottságról, hűségről, segítségre és szeretetre vágyó elnyomott sorsú emberekről, a gábor cigányok kultúrájáról, a velük való kapcsolatról, feljük való szeretetről és a nyelvészet, bibliafordítás rejtelméről, részleteiről! (Ezenkívül azt érezhetem, hogy semmiképpen sem volt hasztalan az ott létem, mivel az Úr nekem személy szerint is konkrét szerepet adott abban, hogy elindulhattak az első kezdeményezések egy gábor nyelvű fordítás ügyében.)

Kérem, gondoljanak rám imádságban, hogy az adventi napokat és a karácsonyt feltöltözve, pihentetően, a Lélektől megerősödve élhessem át – amit én is szeretettel kívánok mindnyájuknak! Januártól ugyanis megint egy váltás következik az életemben, a hosszú távú szolgálatom felé vivő úton: újabb öt hónapra vissza kell mennem a Wycliffe tanulmányi központjába Angliába a felkészülésem utolsó állomására. Az utóbbi évek sűrű helyváltoztatásai miatt most nehezebb szívvel gondolok egy újabb útra. De tudom, hogy ennek most van itt a rendelt ideje, és Isten újult erővel tud felruházni ehhez is! Hadd köszöntsek nagy szeretettel mindenkit ezekben az adventi napokban egy igével, ami nekem különösen fontossá lett pár napja:

„Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.” (1 Tim 3, 16)

Süimegi Nóra

Az alig látható Jézus

„...találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” Luk. 2, 12.

Miközben karácsonyi képeket nézegettem, keresve olyat, amely méltó illusztrációja lehet egy karácsonyi körlevélnek, akkor került kezembe *Simon András: „Csendes éj”* című alkotása.

Valaki megjegyezte: „Talán lenne alkalmasabb kép is, amely jobban kifejezi a karácsony lényegét, mert ezen a képen szinte alig látható a kis Jézus...”.

Igen,... „alig látható” ... mennyire igaz! S ezek után már tudtam, hogy jobb illusztrációt nem is találhattam volna, mert éppen ez az, ami igazán hasonlít, – ez az „alig látható” momentum, – a XXI. század karácsonyaira.

Sok minden utal a karácsony időszakában arra, hogy „itt a karácsony”. Fenyőfákat állítunk, feldíszítjük otthonainkat, sütünk-főzünk, vendégségeket szervezünk, miközben... – Jézus alig látható.

Ajándékokat adunk és kapunk, szeretetünket próbáljuk kifejezni, miközben az ünnepünkben – Jézus alig látható.

Régen még azt mondtuk gyermekeinknek, hogy a karácsonyi ajándékokat „Jézuska” hozza, (bár sohasem tartottam szerencsésnek ezt a beállítást, de) ma már inkább a Mikulást emlegetjük, mert Jézus (már ebben a formában is) alig látható.

Hová jutott a világ? Mi lett Jézus Krisztus születésnapjából, ahol Jézus már alig látható? S elgondolkodtam... valóban, ott az első karácsonykor is (úgy, amint a kép is mutatja)

– Jézus alig volt látható.

Bár érkezését az angyalok és a csillagok is hírül adták, érkezése mégis csak keveseknek volt látható. Mert a világ (akkor is éppúgy, mint ma) szalad, tesz-vesz, intézkedik, teszi a fontosabbnál fontosabb teendőit, s közben megszülethet akár az Isten Fia is, de – Ő alig látható.

Mert Őt keresni kell! – Igaz, Ő keres minket, mint elveszetteket – mondja a teológia, – mégis az első karácsony tanúi csupán azok lehettek, akik keresték Őt. Messze földről érkezve keresték Őt a bölcsek, és keresték a pásztorok is: „...találtok egy kisgyermeket,

aki bepólyálva fekszik a jászolban.” – mondja az angyal a pásztoroknak. „találtok” – márpedig találni az talál, aki keres.

Hát keressük mi is! Keressük meg a karácsonyunkban Jézust. Ne elégedjünk meg a karácsony körül kialakult értékes és kevésbé értékes szokásokkal, hanem keressük azt, aki miatt egyáltalán van karácsony. Keressük az ünnepben Jézus Krisztust, aki mint gyermek született meg, hogy emberi természetben élje azt az életet, amelyet az

Atya adott nekünk, embereknek, és hogy emberi természetében vigye végbe a mi megváltásunkat...

„...találtok” – mondja az angyal, nekem eszembe jut egy másik ígélet is, amelyet Jézus mondott: „Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitattik.” Luk. 11, 10.

Hiszem és vallom, hogy az angyal szava ma is aktuális. Sőt, Jézus szava is megerősíti azt... Keressük tehát a Megváltót, s ne törődjünk bele, hogy karácsonyainkban Jézus alig látható...
Gödöllei Károly lp.

Fóti Református Alapítvány SZJA 1 %-os felajánlások felhasználása

Év	Kapott 1 %	Felhasználás ebből
2003.	262000,- Ft	90000,- Ft Fót-Kisalagyi Református Egyházközség működéséhez hozzájárulás 172000,- Ft Száz Juhocska Református Óvoda működési költségeire
2004.	335000,- Ft	35000,- Ft Fót-Kisalagyi Református Egyházközség működéséhez hozzájárulás 300000,- Ft Fót-Központi Református Egyházközség működési költségeire
2005.	447000,- Ft	150000,- Ft Fót-Kisalagyi Református Egyházközség működéséhez hozzájárulás 150000,- Ft Száz Juhocska Református Óvoda működési költségeire 147000,- Ft Fót-Központi Református Egyházközség működési költségeire
2006.	512000,- Ft	171000,- Ft Fót-Kisalagyi Református Egyházközség működéséhez hozzájárulás 171000,- Ft Száz Juhocska Református Óvoda működési költségeire 170000,- Ft Fót-Központi Református Egyházközség működési költségeire
2007.	600000,- Ft	200000,- Ft Fót-Kisalagyi Református Egyházközség működéséhez hozzájárulás 200000,- Ft Száz Juhocska Református Óvoda működési költségeire 200000,- Ft Fót-Központi Református Egyházközség működési költségeire
2008.	571000,- Ft	571000,- Ft Száz Juhocska Református Óvoda építésére

Füle Lajos - Karácsonyi könyörgés

Mint Betlehemben, zsúfolt a város,
Megszállta a tenger idegen.
Uram, szállásra hol találsz most?
Nem maradsz-é a hidegen?

Szívem istállójába, amely
Szállást csak barmoknak adott,
Térjél be hát! Számodra van hely,
Találsz egy csendes jászlat ott.

Csillogó arannyal, drágakövel
Nincs ékesítve ez a ház.
Mégis, ne rettenj vissza tőle,
Ha szénát, pozdorját találsz.

Ha nem lehet méltó Tehozzád,
Kinek egék örvendenek,
Lásd, ez vagyok, térjél be hozzám,
Hozd el szívembe fényedet!

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- a Fóti Ökumenikus Iskoláért és valamennyi egyházi oktatási intézményéért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kisalagyi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért;
- a missziói munkákért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömHÍrLap

*A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata*

Felelős szerkesztő:

Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.

Tel: (27) 632 540

Fax: (27) 632 540

Honlap: www.fotiref.com

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Kedves Olvasók!

*Az Örömhírlapban szeretnénk minél több
olyan írást és fotót megjelentetni, mely
gyülekezetünk életét, eseményeit idézi fel.*

*Ehhez kérünk és várunk észrevételeket,
javaslatokat, leveleket és fényképeket a
lelkési hivatalba és email-címünkre.*

*Következő számunk Újkenyér
alkalmából jelenik meg.*

email: oromhirlap@fotiref.com

***A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.***

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10.00	Gyülekezeti és gyermek-istentisztelet
Szerda	9.00	Biblióra
Csütörtök	18.30	Imaóra
Péntek	19.00	Ifjúsági óra

Kéthetente csütörtökön	9.30	Baba-mama klub
Minden hónap első keddjén	18.30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17.00	Nőióra

Énekkari próbák

Szólampróbák:	hétfő	18:30	basszus
	hétfő	19:15	tenor
	kedd	19:00	szoprán
	kedd	19:45	alt

Összpróba: szerda 19:00

Különleges alkalmaink

December	25.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
	26.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
	31.	17:00	Öv esti hálaadó istentisztelet
Január	1.	10:00	Újévi istentisztelet Alliance imahét
	17.	10:00 15:00	Gyülekezeti beszámoló 2009-ről Presbiteri szeretetvendégség
Február	16-19.	18:00	Böjti bűnbánati hét
	21.	10:00	Böjtfői úrvacsorás istentisztelet
Március	28.	10:00	Virágvasárnap
	29 - 3.	18:00	Húsvéti bűnbánati hét
Április	4.	10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
	5.	10:00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet
	11.	10:00	Körzeti női konferencia

Adventi gyertyagyújtás

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszéltek.

Azt mondta az első: ÉN VAGYOK A BÉKE! De az emberek nem tudnak életben tartani, el fogok aludni...
Néhány pillanat múlva már csak vékonyan füstölőgő kanóc emlékeztetett az egykor fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta: ÉN VAGYOK A HIT! Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem. *A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.*

Szomorúan így szólt a harmadik gyertya: ÉN A SZERETET VAGYOK! Nincs erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám... *Ez is kialudt.*

Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor látta a három kialudt gyertyát felkiáltott: De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kellene mindörökké! *Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt.*

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya: Ne félj, amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. ÉN VAGYOK A REMÉNY!

A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával újra életre keltette a többi.

Add Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény! Hadd legyünk eszköz a kezedben, ami segít megőrizni gyermekeink lelkében a HIT, REMÉNY, SZERETET és BÉKE lángját! Ámen.

